

ACHTER DE HAAG LOOPEN OF FATSEN.

— „Waar gaat ge naar toe?” vroeg Mon aan Door.

— „Wel naar de school; 't is half twee. Kom mee.”

— „Ik heb geen goesting om in de klas te zitten. 'k Ga fatsen,” zei Mon.

„Willen we samen naar buitengaan?”

— „Ik durf niet. Moest vader het weten!” sprak Door.

— „Uw vader zal het niet weten. We keeren om vier ure terug. Toe, we zullen veel plezier hebben.”

— „Vooruit!” Door.

De twee stoute jongens gingen niet naar de school. Ze trokken uit de stad.

— „'t Is warm,” zei Door.

— „Willen we eens zwemmen?” vroeg Mon.

— „Waar?”

— „Niet ver van hier is eene beek,” antwoordde Mon.

— „Is 't diep?”

— „Neen, 't water komt tot aan de knieën. We zijn er seffens.”

Terwijl de andere kinderen in de school zaten, kropen deze twee fatsers in de beek.

Eerst was 't water wel wat koel.

— „Hu!” riep Mon.

— „Brr!” zei Door.

Maar spoedig konden ze de frischheid goed verdragen. 't Water spatte naar alle kanten.

De jongens konden niet zwemmen. De beek was zeer ondiep. Ze konden plat op den buik liggen en het hoofd nog boven water houden.

Toen ze weer opstonden, zat hun lijf vol slijk,
— „Dat moet ge er afspoelen,” zei Mon. Hij deed het voor.

— „Nu ga ik mij rap aankleeden,” sprak Door.

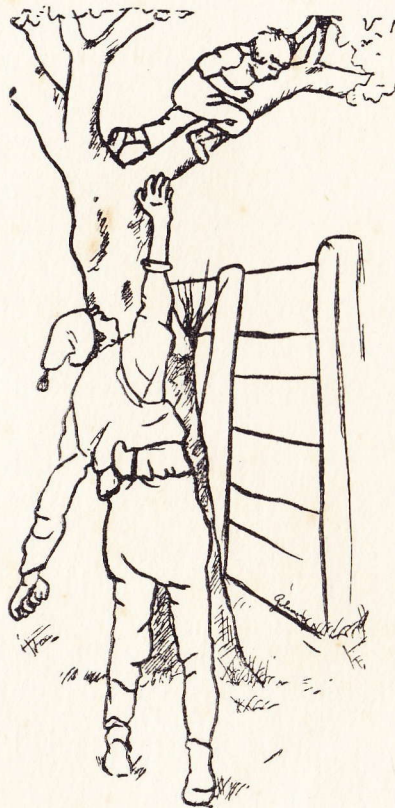
— „Ik ook!” riep Mon.

— „Wat zullen we nu doen?” vroeg Door.

— „In dien boom klimmen,” zei Mon.

Maar een boer joeg de jongens weg.

— „Kom niet meer bij mijn land,” riep de man, „of ik stek u bij uw kraag en 'k breng u naar de politie.”

De fatsers speelden tothalfvier. Toen keerden ze naar de stad terug.

Vijf minuten na vier ure was Mon thuis.

Moeder dacht, dat hij uit de school kwam.

De knaap was niet heel gerust. Moeder moest het eens weten . . . en vader! Dan zou het er op zitten!

Mon mocht spelen tot zeven ure. Dan moest hij eten en naar bed.

Toen de jongen uitgekled was, wilde

hij moeder een kus geven.

— „Wat zie ik nu?” zei moeder. „Ge hebt uw hemd verkeerd aan. 't Knoopke zit al achter.”

Mon stond aardig te zien. Alles zou uitkomen.

— „Wat hebt ge toch uitgestoken?” vroeg moeder.

De jongen durfde niet spreken.

— „Een beetje rap, Mon! Hoe komt het, dat uw hemd juist verkeerd zit. Ha, ik begrijp het al. Ge hebt gezwommen. Zeg eens de waarheid.”

— „Ja... ja... moeder,” stotterde het manneke.

— „Wanneer?”

— „Dezen... achternoen...”

— „Dus ge zijt niet naar school geweest? Ge hebt gefatst?”

— „Ja... moeder... maar... ik zal het nooit meer doen.”

— Nog niet naar bed, stoute bengel! Wacht tot vader thuis is.”

Mon zat met een zwaar pak op 't hart.

Vader kwam al spoedig. In de hand hield hij eene gele kaart.

— De postbode heeft mij deze gegeven,” zei hij. „Mon, kom eens hier.”

De jongen naderde met het hoofd omlaag. Hij durfde zijn vader zelfs niet bezien.

— „Luister, Mon. Ik zal eens lezen wat er op deze kaart staat. Ze komt uit de school.

„Mijnheer, uw zoon is dezen namiddag niet in de klas geweest.” Verstaat ge dat? Nu gij!”

— „Ik heb gefatst, vader!”

— „Ah... zoo... gij hebt gefatst!”

— „Vertel 't andere ook!” zei moeder.

— „Ik heb gezwommen.”

— „Nog al schooner,” sprak de vader. En hij nam den deugniet op de knieën en gaf hem eenige ferme klappen. Mon trok schreeuwend naar bed.

Den anderen morgen, om acht uur, zei moeder:

— „Mon, geef mij eene hand, ik zal u naar de school brengen. Ge moogt niet meer alleen gaan. Want vader en ik kunnen u niet meer vertrouwen. Neem de kaart mee. Vader heeft er wat opgeschreven.”

Als een klein ventje werd de jongen naar de klas gebracht. Hij gaf zijne kaart aan den meester.

— „Zoo, zoo,” sprak de onderwijzer, „hebt ge gefatst? Om elf ure blijft ge maar eens zitten.”

Toen de andere kinderen naar huis mochten, moest de stoute knaap tafels op zijne lei schrijven.

Moeder bracht hem altijd naar school. De andere leerlingen lachten met het kleine manneke, dat nog niet alleen over de straat mocht.

Dat verveelde Mon. Op een avond zei hij:

— „Vader, moeder, mag ik als 't u belieft

morgen alleen naar school. Ik zal nooit meer fatsen.”

— „Wel we zullen eens probeeren. Maar den eersten keer, dat ge ook maar te laat komt, zal moeder u weer brengen. En niet meer in 't water! Als ge wat ouder zijt, zal ik u wel leeren zwemmen,” sprak vader.

— „Nu zoudt ge kunnen verdrinken,” zei moeder. „En welk verdriet had ik dan! Mon, zult ge een gehoorzame jongen worden?”

— „Ja moeder,” beloofde het kind.

Hij hield woord. Nooit heeft hij weer gefatst.

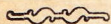
Door, bij wien ook eene kaart uit de school gekomen was, werd evenzoo door zijn vader onder handen genomen. Hij ging voortaan als Mon trouw naar de klas.

A. HANS
HOE ZWARTJE
EEN WITJE WERD

LODEWIJK OPDEBEEK Boekhandelaar-Uitgever
ANTWERPEN

A. HANS.

HOE ZWARTJE
EEN WITJE WERD
EN ANDERE VERHALEN.

TWEEDE DRUK.

BOEKHANDELAAR-UITGEVER
- - - - ANTWERPEN - - - -
-LODEWIJK OPDEBEEK-